

כסוי הדם פרק ששי חולין

פד.

עין משפט
נר מצוה

ז א מ"י פ"ה מהלכות
 עירובין הלכה י:
 ה ב מ"י פ"ד מהל'
 שחיטה הלכה ג:
 ג ג מ"י פ"ד מהלכות
 מקואות הל' ז סמג
 עשין רמח טו"ש ע"ד ס'
 רא עקיף א:
 ד ד מ"י פ"ד מהלכות
 שחיטה הלכה ז סמג
 גלחין קד טו"ש ע"ד ס'
 כח עקיף א:
 ו ה מ"י פ"ה מהל'
 דעות הלכה י:

מוסף רע"י

העמדה והערכה.
ששתעמוד על רגליה
ויעצריכנה הכהן כדכתיב
(ויקרא לו) והעמיד את
הזהמה לפני הכהן והעריך
הכהן וגו' (שבועות יא).
רבי היא. הוא אמרה
לגמתי ונסיב מילתיה חדא
כחד תנא וחדא כחד תנא
(ד"ה י:).

שיטה מקובצת

כגון נצודין ועומדין כגון
 אווירין ותרגילין מבין
 חיל: [ב] שפות קדרה כגון
 חיל: [ג] ואיך אימם: [ד] כהני
 תרי טעמי שחיטה שאינה
 דוריה: [ה] ותמיד העולם
 היה: מטונה והולך:
 [ו] כגון אנו אפי' אם איך:
 ולנו הפרטה מצוה לעיני:
 [ז] ואפי' [ח] איך לבסוף
 הוויא שחיטה ראייה כגון
 שחיטה קדשים: [ט] אבל
 כמדרש אומר אורח יום
 באשכול מאכילו אורחין
 ותרגילין יום שני כגון:

רבינו גרשום (המשך)

ד"מ שחיטה ואע"פ דלא
שמה שחיטה ואע"פ דלא
פרקיה לביעי כסוי סבר
כר"ש דאמר שחיטה
שאניה ואיה לא שמה
שחיטה: ואי בעי תימא
כולה כר"ש ואי פרכינא
כר"ש הא ממצי למפרקיה
לפרקיה וליחסי: שאני
בכסה דאמר קרא וישפך
ובכסה כר. אפי' בקדשי
מזבח איני נוהג (למאן)
מטעם דהי שאתא
מנוהג) משום
שפיכה: אלא
ואוצי' תורים ובני יונה
ירוש' במינן קדושים. כלומר
חולין אינן חייבין
בכסוי כיון שיש במינן

קדוש: ביהמ מה חיה לו
 חלקתה בה כר. כלומר
 כלל חיות חיותב בביס
 כלל כר פועות חיות
 ככסכו וזהו תחילתו: קיבל
 חיה בכלל בהמה לסימן.
 כלומר בהמה תחיל
 מפרסות פפרה ורשט
 ששטע שתי פרסות מעלה
 כבהמה: אלא מעתה
 וטבילו בו כר. כלומר
 השתא דאחקש למים
 טבילו בו: אימא דר
 למעטות וחולין כר. כלומר
 דשאר חתקם אבל דר
 לאלא חתקם מעטוי כתיבי
 לרמזי וחולין דשאר
 משקין וחד למעטוי
 מכתקין וחד למעטוי
 דם: אלא בהומנה דשאר
 שיטות דקוש: שיאלכ
 שיש לו מנה יקח לפס
 כר. לפס לשון אילפסו:
 מנה למרע וזהו חזי
 ואוקרא. אלא וזוי חזוי
 וזשקל זהוב: (והנך
 ואומית) צריכין נא לחשוב
 דלרבינו כר. כלומר אימא

מר ממה שתגזוז מכבשיך:
קודם ללחם ביתך. כלומר

וְלִיפְרָקִינָהּ וְלִיבְסִינָהּ. תִּמְנָה מִנָּהן שֶׁנֶּחֱרָץ לַפְדּוּתוֹ וְלַחֲיוּ
צִכּוּי וְעוֹד דִּמְתִּימִין וְאֵין נוֹכַח בְּמוֹקֶדֶשׁיין קִמְנִי
וְאֵין פְּרִיץ לֵהוּ אֵין זֶה מוֹקֶדֶשׁיין וְיֵלֵךְ דֹּהֵי פְרִיץ כִּיּוֹן שְׁסוּפּוֹ לַפְדּוּתוֹ
מִנְשׁוֹס הַפֶּסֶד קִדְשִׁים לִשְׁפִידָה הוּא לִמְפַרְעוֹ שְׁחִטָּה רָאוּהָ אִלֵּךְ
לִיבְסִינָהּ וְאִפְּלִיו קוֹדֶשׁ פְּרִידָה וְעוֹד
לִדְתִּי לֵיהֶ לִרְשָׁ"ה לֵךְ הָעוֹמֵד לַפְדּוּת
כַּפְדּוּ דְּמִי וְאִפְּלִיו לֹא יַפְדֵּם יַפְדֵּם לְצִסְקוֹן
הוּא שְׁחִטָּה רָאוּהָ וְ^א מִשּׁוֹם
וְ^ב שְׁחִטָּת קִדְשִׁים דִּהוּא שְׁחִטָּה
רָאוּהָ לִרְשָׁ"ה אִפְּלִיו נִשְׁפָּךְ מִשּׁוֹם
דִּלְכָּל הָעוֹמֵד לוֹרוֹק צִמְרוֹק דְּמִי
כִּדְלִמְרִינן צִמְרוֹבָה (ב"ק דף ע"ו):
בְּעֵינָן הָעֵמֶדָה וְהַעֲרֵכָה. וְאִם
וְהָ לֵךְ כִּבְר' שְׁמַעוֹן

לה כר"מ ואיבעית
ושאני הכא דאמר
שאני מחוסר אלא
מחוסר שפיכה פדויה
להכי אפילו תימא
מחוסר אלא שפיכה
שפיכה גרידה וכסוי
אמר קרא יחיה או
אף עוף אינו קדש
קדש אף עוף שאין
ובני יונה שיש במינן
ה לא חלקת בה אף
דר ליה יעקב מינאה
בהמה לסימנין אימא
כסוי אמר ליה עליך
תשכבנו כמים מה
אי נמי לא בעי כסוי
בו אמר קרא אֶךְ
ויהיה טהור י'הני אין
ה"מ למעוטי שאר

(למקן דף פז:) דהמס אס לא היה נימו
לא היה צריך גרידה אצל כהן אי
אפשר בלא גרידה: **מה** היה
שאינה קדש. וא"ת והא אפילו קדשים
טעונים כהן דתמן צריכי (למקן דף
פז:) **קדשים** בחזן ידן פאקו ממזי
יש לומר דלינה קדש פנים קאמר:
עשרה מנה יקח לישראל הגים
נ' מנין יקח לישראל בשר.
בצמקומם היו דגים בזול יותר מן
הבשר כדפירש בקונטרס אצל במדרש
אורחם ב אורחם ים ראשון אווחין
אשרגולים יום ז' דגים יום ששליש
בשר (רביעין) קטנית:

זבחה כל בקרו ויאכל כל צאנו ויאכל ת"ל מבקרך
ולא כל צאנך "מכאן אמר רבי אלעזר בן עזריה
לפסו לישראל ירק עשרה מנה יקח לפסו לישראל דגים
לישראל בשר מאה מנה " ישפתו לו קדרה בכל יום ואינך
שבת אמר רב צריכין אנו לחוש לדברי זקן א"ר יוחנן
הוה אבל כגון אנו מי שיש לו פרוטה בתוך כיסו
חמץ כגון אנו לוויין ואוכלין "כבשים ללבושך מגו
ומחיר שדה עתודים לעולם ימכור אדם שדה ויקח
עתודים ויקח שדה "ודי חלב עזים דיו לאדם שיתפרנס
ביתו ללחמך ללחם ביתך לחמך קודם ללחם
אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן תן חיים לנעורותיך
ארץ שלא ילמד אדם את בנו בשר ויין אמר רבי יוחנן
הרומם

מ' שאין לו אלא פרוטה יריצנה לחנוני. ולא יסבך עצמו בעירו
 ר' יוחנן היה ותמיד העולם היה תושמטנה והוכך ולא היה צריך
 לנו הפירוטה עליו ללוות ולאכול: **נכשין לנכסך**. מקרא הוא
 שיש לו מהם חלב לפרנסה וגמין לנכס: **דיו לאדם**. הכי משמע
 ערוסין. לבני ביתך למד דרכי חיים להסתפק במזונות קלים:
כסף
 'אלעזר בן עזריה: ממשפת בריאים הוא. כלומר אבא זהו רב: מגו כבשים יוא' מביש'ס. כ.
 מכומר אלא שדה ירקת עתודים. כלומר דחויין (נדקראן) עשרתו משערת את בעליהן: לחת'
 שלך קודם משל כל אדם

וּלְפִרְקִינֵהוּ. ויהיו מותרים בזרעו וזהו ליכסייה לדם: **זַעֲיֵן**
הַעֲמֵדָה וְהַעֲרֵכָה. אין פודין את הקדשים לאחר מיתה מפני
שכתוב בהן (ויקרא מ) והעמיד את הזהמה לפני הכהן (והריס)
[והעריך] אותה הכהן ולאחר מיתה אינה יכולה לעמוד: **וּכְמֵאָן.**

מור לה: ז"ק ח' מד: ונחם
קנו: יו' [ומספחא]
דערכן מ"ד ה"י,
(ה) [ומספחא טס],
(ו) [ומספחא טס ע"ש],
(ז) ויפח ליהוה לנפשו וכן
עוד יש פעמים דכסותא
לר"ך ליהוה לנפשו וכן איתא
בשאלתנו כן איתא בערוך
ענין (ס) [ומספחא]
לב: ט) כס' טקף ד"ה:
עקב מילה ממלחמי יסו
הטרי, יו' [ומספחא קא]:
(כ) ז"ל כמו,

והערכה וכמאן אי
בכלל העמדה והערכה
ראויה שמה שחיותה
שחיותה שאינה ראויה
האמר לא היו בכלל
רב יוסף פ"רבי היא ו
בשחיותה שאינה ראויה
בהעמדה והערכה פ
אימא כולה ר"ש ה
קרא יושפך וכסה פ
שפיכה וכסוי יצא זה
וכסוי והשתא דאית
יבדשי מוזהב מי שאי
וכסוי יצא זה שמוח
מר בר רב אשי אמ
עוף מה חיה אינה ק
אי מה חיה שאין במ
גבולתה יטבוא:

מוקמת למתניתין דתרתא לה דהני לאו
טעמי פשטיה שאינה ראויה לאו
שחיותה היו ונעינן העמדה והערכה:
אי כ"ר דאמר. כפ"ר דתמורה
(דף דף ע"ט:) הכל היו בכלל העמדה
והערכה. אחד קדשי מוזהב שפול
ר"ש מוס ואחד קדשי דקק דהני:
האמר. במתני' [למן דף פה]. השוחט
ונמלאת טריפה חייב לכסות אלמא
שחיותה שאינה ראויה שמה שחיותה:
ר"ש כסירה ליה התס"ה קדשי מוזהב
(ה) בכלל העמדה והערכה כדק
הניח ליה: רבי היא. ממתניתין
רבי סתמה לפי דעתו ונסקי מילתיה
כי הני תרי תנאי צדדא כמר שראה
דכריו של זה צדדא ושל זה צדדא: והספח
דחסיס להני. דרשנין כה"ג: אפילו
סימא כקדשי מוזהב. ודקאמר
ליגרייה וליכסייה אמר קא חו:
מה חיה. סתמא אינה קדשי שחיותה
ראויה להקריב: אולוא קודם שאינה
יונה. מדין כסוי ואפילו הן של חולין:

במינו קדש אציה אחר
קדש לא כחיה מה
עוף לא תחלוק בו
לרבא ק"ל אציה בכדי
נמי בהמה בכלל חידר
אמר קרא ² על האחור
מ"ם קרא בעי כסוי אף
אלא מעתה יטבילור
מעין ובור מקוה מיני
מדי אחרינא לא ואיי
משקין דלא אריא
מ"ם ה"נ תרי מיעוטי
מ"ם אימא אירי ואידי
חד למעוטי ווחלין וחד
מעוטי רבירי מעוטי מ

וואלי ויש צמין קדש. אלא לא גרסי:
לא חלקם זה. דכולן חייבות צכסוי
דהא חין זה קדושה: אף עופות
לא תחלוק בהם. לומר מין זה חייב
ומין זה פטור ושאין צמין צכסיה:
(ט) למימין. ושאין סימניו מפורשים
אלא צכמהה תמיז (דברים יד) כל
צכמהה מפרסת פרסה וגו': אימא
נמי צכמה ככלל חיה לכסוי. דהא
ליפין צכמהה המקשה (לעיל דף ע:)
דאף צכמה ככלל חיה: אלא מעתה
יטבילור זו. כיון דמיס אקרי: אך
מעין ובור. מפרסת שרשים כמיז
דמשמע אור. מעין ובור יטהר את
מי שנטמא צשרשים: אלא דס דאקרי
מיס ה"נ. דמטבילין: ווחלין. שאר

יקרא יא לו
4. כי ירדבי א? דבר
את גבולך כאשר ידבר
כן ואתה תאכלה בשיר
כי ירמטה נפשך לאכל
בשר בכל אתה נפשך
תאכל בשר:
דברים יב כ
5. כי ירדק ממך הקשוק
אשר יבחר? אלהיה
לשום שמו שם ונתת
מפקדון ומצאנך אשר
נתן לו קל כאשר צויתך
ואכלת בשערך בכל
את נפשך:
דברים יב כב
6. בקבשים ללבושך
ומחזיר שרד עתה:
משלי יב כ
7. ויד יחלב עיני ללחמך
ללחם בירך וחיית
לעצמותיך: משלי יב כ

גליון הש"ס

גמ' מי שאינו מחוסר.
כעין זה לקמן דף קלה
ע"א:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ר"ג וכו' מוצא היו בכלל: (ז) תוס' ד"ה וליפרקינהו וכו' משום דשחיטת קדשים היא שמיטה:

רבינו גרשום

[illegible]

שאניה ראויה לאו שמה
 שחשימה יסוף אבי בני סטיו ולפנין אינו נוהג בקדשים לדבריו לפרוקניהו וליכסיה דלדבריו לא בעי העמדה והצרכה: אמר
 רב סוף רבי ורסא ורסא לא אליבא דתנאי. כלומר מה דאמרין דאינו נוהג במוקדשין מוקמינן לא בעי הקדש בדק היתב: ורסא
 ורסא הויסב לא אליבא דתנאי בהעמדה והצרכה כב לא כ"רמ דבעי העמדה והצרכה ואי אמתא אי סבול לא כ"רמ' ורסא ורסא

(א) עי' בתמורה ל"ג דלד"ה הק